

Nagy Hajnal Csilla

Fél év Csehszlovákia

T. A.-nak és Sz. B.-nek

Oldalvást nézem a dombokat,
árnyakat keresek, sohasem azt, ami
vethetné.

Első hiba.

A nyelvedbe zárod magad.

Mások nyelvébe zárod magad.

Lenyeled a kulcsot,
vigyázzba áll a szemantika.

Második hiba.

Álmodban egy kígyó a
sarkadba harap, és én
nem tudlak megvédeni.

Alattad vékony szakadék, mint
tengerszoros, szalad egy
értelmezhetőbb
idegrendszer irányába.

Felébreds.

Harmadik hiba.

Állomások homlokzatán
valószínűtlen csempéket számolsz,
próbálsz összekötni, nem
tudod, mivel kellene.

Átölel valaki, vagy inkább
valami, csendesen ölel egy
álmos és részeg
hajnal, nem én vagyok az,
hanem egy hegység,
határokat keresel, és nem sikerül
igazán észrevenned, hogy
már nincsenek sehol.

Negyedik hiba.

Ösvényt követek, egy óriási,
lassú alak nyomában,
gombát keresünk az erdőben,
nem tudhatjuk pontosan, éppen
melyik föld területén.

Eltelik tíz év, és az óriási,
lassú alak már nem vezet,
gombákat emelsz fel a földről,
mindegyik halálos annak,
aki már nem él.

Hibáidat követed egy erdő közepébe,
morzsáik egyre távolabb hullanak
egymástól, mérhetetlen szeretetben
átúszik alattad egy szakadék,
sarkadba fájdalom nyilall, egy
monszonnal álmodsz, kiscicát
mentesz ki belőle,
emberek csinálták,
csak valamilyen felhőket akartak

eloszlatni, ez a kiscica nem ismer téged,
legalábbis kevésbé, mint a monszunt,
segítségnek véled lomha mozdulataid,
megértésnek az ajtónyitódást,
az ajtó túloldalán anyád, tíz évvel
ezelőtt, szemében pára és lassan
érlelődő rettegés, mondj neki valamit,
de leginkább add át a kiscicát,
nem kéri és nincs szüksége rá, és
nem mondhatod meg, miért
hoztad most el neki mégis,
a gombák kézikönyve helyett.

A kígyó egyébként sehol sem őshonos,
elhiteti magával, hogy nem is ezt akarja,
lebontod sarkadról a kötést, most
már messze jársz, errefelé nem teremnek
hibák, mert nem tudnád, melyik
ehető.

Fél évet élsz Csehszlovákiában,
bár ezt semmilyen fénykép nem
bizonyítja. Utána még tizenkilencet
ugyanott, bármit is jelentsen ez, majd
kifeszítesz egy cérnát és húzod
tovább, hét évvel később kell csak
újabb csomókat kötnöd rá, hogy
elérjen, hogy átérjen a szakadékon,
már nem álmodsz kígyókkal,
éveket számolsz, évek számolnak,
a bokád gyakran ficamodik ki, ez
időnként vicces, időnként valami
fontosabbnak a jele, vagy éppen
lényegtelenebbnek.

Egy köteg fáslit örökölsz.

*És az öröklés úgy általában
minden fennmaradt hiba.*